

“....παίρνω το θάρρος να σας γράψω

γιατί θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας τη δική μου αληθινή ιστορία.

Είμαι 32 χρονών και πριν 1,5 χρόνο μου διαγνώστηκε ότι έπασχα από καρκίνο του μαστού.

Το όνειρο που είχε ξεκινήσει για μένα πριν 3 μήνες με το γάμο μου, δεν είχε διάρκεια και μετατράπηκε μέσα σε μία ημέρα σε έναν εφιάλτη.

Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πως είναι να αισθάνεσαι ότι πεθαίνεις, πως είναι να βλέπεις τον εαυτό σου να αλλάζει, πως είναι να βλέπεις στα μάτια των ανθρώπων που αγαπάς τον πόνο, πως είναι να αισθάνεσαι τον οίκτο των άλλων, πως είναι να ξυπνάς τα βράδια (τα λίγα βράδια που μπορείς να κοιμηθείς) και να βλέπεις το είδωλό σου στο καθρέπτη και να τρομάζει , πως είναι να αισθάνεσαι ότι ο άνθρωπος που αγαπάς απομακρύνεται κάθε μέρα και πιο πολύ από εσένα, πως είναι να αισθάνεσαι ένοχη που γκρεμίζεις τα όνειρα του, πως είναι να σου λέει ότι δεν μπορεί να περιμένει, πως είναι να μετράς τις μέρες, τις ώρες και να φτάνει η μέρα τις τελευταίας θεραπειάς. και πως είναι η πρώτη μέρα που αισθάνεσαι και πάλι καλά, η πρώτη μέρα που βλέπεις και πάλι τον ήλιο να λάμπει και να σου κρυφο χαμογελάει. ([περισσότερα...](#))